

Samtykke, ved hvilket Regjeringens Løfte først faaer nogen Betydning, og uden hvilket det er et Mundsvær. Det har Regjeringen lovet, og det har den ogsaa gjort. Skjøndt det ikke er den nuværende ærede Justitsminister, der har gjort dette Løfte, og det endnu mindre er ham, der muligen mundtlig har bemyndiget Commissarius til endog at gaae videre end til det, som hans Instrux indeholdt, saa bør der dog være en saadan Continuitet i Regjeringen, navnlig ligeoverfor et saa fjernliggende Land, at jeg meget godt kan forstaae, at den ærede Justitsminister har anseet det for sin Pligt at gjøre sit Bedste for at indfri det omtalte Løfte, og at han derfor her har krævet og ført Ordet for det større Tilflugt. Men jeg kan kun sige, at jeg, dersom jeg var i hans Sted, dog vilde glæde mig over, at der nu kom Noget imellem, som gjorde, at han kunde sige: Jeg har gjort, hvad jeg kunde, for at sætte det igjennem, som min Formand har lovet eller ladet love, men jeg har ikke kunnet sætte det igjennem, og lad os derfor nu see, hvorledes vi kunne komme tilrette med det, som jeg kan tilbyde. Jeg gjentager, at jeg ikke kan Andet end i Hovedtanken fuldstændig bifalde den Taktik, som den ærede Minister har fulgt, nemlig at søge at skaffe sig en virkelig Hjemmel til at komme med de Forslag, hvormed han nu paany skal møde for Althinget. Naar den ærede 6te Landssthingsmand for 1ste Kredts (Ploug) saaledes har meent, at vi i alt Fald indtil en vis Grad vare bundne ved, hvad der tidligere i denne Sag var lovet, saa forstaaer jeg isvrigt ikke, hvorledes han kunde ende med den Bemærkning, at vi ikke skulde være bundne ved, hvad vi nu vedtage. Jeg er sikker paa, at han sagde, at vi jo gjerne foreløbig kunde votere 30,000 Rbd., thi dermed var Sagen dog ikke endelig afgjort; den maatte komme tilbage til os igjen. (Ploug: Nei, om Forlædelse, jeg sagde kun, at der var en 3die Behandling tilbage). Summen skulde altsaa kunne bringes endnu videre ved 3die Behandling; ja, saa maa jeg rigtignok henholde mig til, hvad et andet Medlem af Udvalget (Sjæfær) forleden sagde, at det vilde være et underligt Bevitis paa den faste Holdning, hvorved vi nylig have søgt at bringe nogen Støtte

og Styrke ind i den hele Stilling, naar vi nu vilde begynde med at gaae fra 15 til 30,000 Rbd., for saa senere mulig at komme fra 30 til 50,000 Rbd. (Ploug: Det er en Misforstaaelse, det har jeg ikke sagt).

Jeg mener ganske vist, at Islænderne ikke skulle acquiescere ved smukke Talemaader. Jeg troer, at det er rigtigt, hvad Udvalget i saa Henseende har anført, at, hvad vi skulle spørge om, det er, hvad Danmarks Ære og Islands Bel kræve. Det er den Synsvinkel, hvorunder det Hele skal bedømmes, men nu paastaar jeg, at Danmarks Ære og Islændernes Bel ere godt varetagne, naar man giver dem Mere, end de hidtil have faaet, og naar man giver dem en ikke ringe Deel deraf indtil videre, hvad der efter min Overbeviisning vil komme temmelig nær ved: for bestandig. Jeg vilde derfor heller aldrig i mit Liv have kunnet give mit Samtykke til et saadant fast Bidrag — og det gjælder ogsaa om flere andre Medlemmer af Udvalget — naar det ikke var lykkes — det er et andet Medlem af Udvalget end mig, hvem Fortjenesten i saa Henseende tilkommer — at tilveiebringe en særegen Synsvinkel, hvorunder dette kunde siges at være forsvarligt. Det er derfor, at Udvalgets Forslag gaaer ud paa ikke blot med danske Penge at lønne den Overbestyrelse, der skal være her i Kjøbenhavn, men som jo naturligtvis, naar den locale Regjering faaer sit rette Indhold og sin rette Fylde, vil blive af underordnet Betydning, men tillige at give det faste Tilflugt til den overordnede Bestyrelse paa Island, hvad der — derom kan der ikke være den mindste Tvivl — vil være et stærkt politisk Middel til at vedligeholde en fast og samstemmende Forvaltning. — En æret Landssthingsmand (Haffner) har meent, at det faste Bidrag vistnok maatte blive usforandret som af os foreslaaet, men at man derimod havde friere Hænder med Hensyn til det temporaire Bidrag. Jeg skal dertil kun sige, at det temporaire Bidrags Størrelse er og paa alle Sagens Stadier har været en Skjønssag, men at jeg ganske vist haaber og ønsker, at Island gjennem dets Fastsættelse maa faae en alvorlig Paamindelse om ikke at udsætte Bestræbelserne for selv at skaffe sig Indtægter indtil videre,